

קרום השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

● עפ"י תורת הצדיקים ●

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם' שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

● בראשית דברים
\\במקהלות רבות

הוא עמד שם למעלה.

הכי למעלה שאפשר.

על קצה העגורן.

11א.

מגובה עשרים קומות קשה להבחין באנשים.

זה נראה כמו גוש שחור אחד מתנועע.

קשה לו גם לשמוע היכן בדיוק אוחזים.

עשרות הרמקולים המפוזרים בכל הרדיוס אינם מסונכרנים במאת האחוזים.

הוא שומע כל מילה בעשרות הדהודים.

אבל מה זה משנה?

התחושה הזו.

אי אפשר להסביר את זה במילים.

קולות זעקה עולים ובאים.

אָאַאַאַבבביינננוווווו
מממממללללככככנננוווווו קקקקעעעעעע
רווווווו"ץעעעעעגזוזזזרררר דייינננוווווו

הגוש השחור תחתיו מתפתל ומשנה צורה.

לראות רחוק

במעבודת השם, המרחק בין המושגים קרוב ורחוק,
מיטעווען ונמוג

כתבו עליך בפרשה
למצוא את עצמך בפרשת השבוע

3

רעווא דרעוין

בבית של סבא אני תמיד הנכד הכי טוב והכי רצוי
- בלי שום תנאי

גוט שבת
חיבור פנימי לאור השבת

6

מי אני ומה שמי?

מדברים איתו
קולות מתוך סדנת התבודדות

10

כיסופים

כשוט לחיות עם השם

י"ל ע"י 'כיסופים'
חבוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1

לכל עניני הגליון-

הערות והארות, נקודות הפצה וכד'

ניתן ליצור קשר

בביל: 054-853-7200

או במייל: gmail.com@26karov

ההרשמה לקבלת הגליון במייל בכתובת
k6646201@gmail.com

קו כיסופים

שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים שוטפים

02-664-6201

ניתן להאזין לשיעורים
גם במערכת 'קול הלשון'

073-371-8329

זמני השיעורים הקבועים

של המשפיע הרה"ח ר' דוד

גבירצמן שליט"א:

ימי רביעי

ללכת עם תורה - תורה י' (בשעה 20:30)

סיפורי מעשיות (בשעה 21:30)

משפ' מרגלית

רחוב הר' יצחק שמידמן 22 הרשלום בני ברק

חדש!!

מוצ"ש

סעודת מלוה מלכה

הסודות והרמזים שמאחורי המעשיות

בית הכנסת 'אנשי הצדיק'

רח' אבא שאול חפציבה בית שמש

נט"י בשעה 20:45

שינויים בזמני ומיקום השיעורים

מתעדכנים בקו כיסופים 02-664-6201

נקודות קטנות נפרדות ומתאחדות
במחול קסמים.

הברות ושברי זעקה יוצרות
הרמוניה של צלילים.

קשה להבחין. קשה לזהות.

גוש אחד.

מאוחד.

זועק את נשמתו.

איזה קסם!

מתעורר בו חשק להיות חלק
מהדבר הזה.

מה יש לי מלראות את זה?

אני רוצה להיות חלק מזה!

ופתאום, בתוך כל הבליל המרהיב
הזה, רוטט הטלפון בכיסו.

הלו, הלו, לא שומעים טוב, מי
מדבר?

זה אני כאן למטה.

מה הפירוש אני כאן למטה? אתה
יודע כמה אני יש כאן למטה?

אני יודע. אוהו אני יודע.

אני מרגיש כמו גרגיר חול במדבר.
כמו טיפת מים באוקיינוס.

אני רוצה להיות ייחודי.

לא רוצה להיאבד בתוך עצרת
רבבות.

האם אתה רואה אותי בכלל?

מסתבר שאני רואה גם אותך.

אין לך מושג איך זה נראה מדהים
מלמעלה!

ולך אין מושג איך זה מרגיש נורא
מלמטה.

מה אני שווה, אם יש כל כך הרבה?

מה אתה שווה?

אתה חלק מתמונה מרהיבה!

אתה שייך לתופעה מדהימה!

אתה מחובר לאין סוף!

באמת?

כאן למטה אני מרגיש כל כך בודד.
כל כך נפרד.

מנסה למצוא את הקול שלי בתוך
כל הרעש.

הלוואי והייתי רואה את מה שאתה
רואה.

תאמין לי שאתה לא רוצה לראות
את מה שאני רואה.

ברגע שתראה, כבר לא תהיה חלק
מהדבר המופלא הזה.

תנצל את הזמן שאתה לא רואה.

תנצל את הזמן שאתה שייך.

"ברוך אתה ה' אלוקינו מלך
העולם חכם הרזים".

"החלטות העצרת"...

אחד מיני רבים

העורך

\\ כתבו עליך בפרשה לראות רחוק

בעבודת השם, המרחק בין המושגים קרוב ורחוק,
מיטשטש ונמוג

הרחוק, המדלג על החסימות והמחסומים
שעלולים לאתגר אותנו אם נתבונן מקרוב.

וירא את המקום מרחוק

יהודי צריך להתרגל להביט למרחוק, יחד עם
זאת עליו ללמוד להשפיל מבט ולמצוא את כל
הטובות שפזורות כבר עכשיו סביבו.

המבט המשולב הזה, לרחוק ולקרוב, מלווה את
אברהם אבינו ע"ה לאורך כל הדרך.

הישועות שהוא מייחל להן רחוקות מאוד.

אברהם אבינו מצפה להעמיד עם שלם, הקב"ה
הבטיח להרבות את זרעו ולתת לצאצאיו את
הארץ. אבל בינתיים הוא מחכה לילד הראשון
ממנו יתחיל עם ישראל.

אחרי שיצחק נולד, צריכים לגדל את הילד,
וכשהוא גדל מגיע הציווי להעלות אותו כקרבן
על המזבח. 'וילכו שניהם יחדיו' - אברהם
אבינו עם כל תקוותיו ותפילותיו, ויצחק
שבמקום להביא לעולם עם, יהיה לכאורה
קרבן.

ההליכה הזו עד לראש ההר ארוכה מאוד. ככל
שעולים התקווה הולכת ומתרחקת, כמעט
נעלמת.

חד מהמעשיות המופלאות שסיפר
רבינו, הוא המעשה מהלב והמעייין
(מתוך מעשה משבעה בעטלערס -
היום השלישי).

א

זה נשמע כמו סיפור טראגי.

על הר אחד עומד לו לב וכוסף ומתגעגע אל
המעייין הנמצא בהר שמולו. אך בכל פעם
שמנסה הלב להתקרב אל המעיין, הוא נאלץ
לרדת מן ההר שלו, ואז, אבוי, המעיין נעלם
מעיניו, והוא חוזר תיכף ומיד למקומו הראשון
- הוא איננו מסוגל לשאת רגע בלי לראות את
המעייין.

על פניו המעשה הזה נשמע כמו פרדוקס שנע
בין מושגים של קרבה וריחוק.

הייתכן שהקרבה האפשרית היא דווקא
מרחוק?!

הסברים רבים ועמוקים יש למעשה זה, אבל יש
בו גם פן פשוט שהוא הסיפור של כולנו.

זהו סיפור על מבט מרחוק שכל אחד צריך
לסגל לעצמו.

הרבה פעמים התקווה שלנו היא דווקא המבט

אבל אז מגביה אברהם אבינו את עיניו, ונותן את אותו מבט שכדאי לכולנו להתאמן עליו: "וירא את המקום מרחוק".

הישועה שנדמה היה שכבר באה, מתרחקת פתאום? גם המבט של אברהם אבינו מתרחק והולך בעקבותיה, עד לאותו מקום עליו נאמר: "מרחוק ה' נראה לי".

עם מבט דומה השתמשה גם מרים הנביאה אחות משה רבינו. היא זו שצפתה את הישועה בלידת מושיעם של ישראל, והיא זו שצפתה במציאות העגומה שאינה מאפשרת לילד יהודי לחיות במצרים.

וכשהישועה של כלל ישראל מוכנסת לתוך תיבה קטנה ומתרחקת על פני הנילוס, האחות הנביאה מביטה אחריה - "ותצב אחותו מרחוק".

היכולת להביט רחוק היא כישרון יהודי הכרחי.

נועדה לנו ישועה שלימה מאוד, וכדי להגיע אליה עלינו להניח לה גם כשהיא מתרחקת כביכול.

המרחק לא גונז את התקווה, הוא רק מלמד שהיעד שלך הרבה יותר שלם ונצחי.

אך יחד עם זאת מוכרחים גם למצוא את הישועה הקרובה, את הנס של היום. אנחנו חייבים לצפות גם לישועה הקטנה של היום הזה, וכך נוהג גם אברהם אבינו.

ברגע האחרון מוחלף יצחק באייל, הוא ניצל

והנה ישועה, וכבר אברהם אבינו מהרהר למצוא לו שידוך הגון, כמו שמלמדים חז"ל.

ושוב מפציעה ישועה מיידית עם לידתה באותו היום של רבקה בת זוגו, אבל עדיין רחוקה הישועה - יצחק בן שלושים ושבע, והכלה בת יום אחד.

הקרוב והרחוק משמשים לסירוגין, כל הזמן.

שלום שלום לרחוק ולקרוב

הקרבה והריחוק ניכרים גם ובעיקר בחיפוש אחרי ה'.

מצד אחד ה' יתברך קרוב אלינו קרבה עצומה, אולם מאידך הוא כל כך רחוק.

זו חוויה תמידית בעבודת ה'. ככל שהינך מתקרב, אתה מגלה מה גדול הוא המרחק. ואם התרחקת תופתע לגלות עד כמה קרוב אליך ה'.

אכן, כאשר מדובר בהתקרבות לה', מושגי קרבה וריחוק נמוגים בתוך תנועה אינסופית של קרוב-רחוק ורחוק-קרוב.

המציאות הזו ניכרת דווקא בחייהם של צדיקים גדולים.

הם שנראה כאילו תמיד מרגישים קרובים, רק הם יודעים עד כמה אפשר להרגיש רחוק ובלתי ראוי, ועם זאת מתוך המרחק הזה הם זוכים להיות כל כך קרובים, דבוקים ומאוחדים עם ה'.

כתבו עליך!

תדבר איתו 2

אמנות ההתבודדות מבפנים

בלי רעש וצלצולים
הכי אותנטי שיש
אתה יוצא משם אדם אחר
לא כי קיבלת השראה
אלא כי פגשת
את עצמך כמו שאתה
ולרגע אחד
פשוט דיברת
בלי להתחבא

ההרשמה עכשיו!

פתיחה: יום שני 17/11

"שלוש שלום לרחוק ולקרוב" - כך
מנוסחת דרישת שלום אלוקית. עבודת ה'
אמיתית עושה שלום בין הקרוב לרחוק.

בתחילת ההתקרבות, אומר רבינו,
מראים לאדם התרחקות. אסור להירתע,
התרחקת? עשה ממקומך שלום עם ה'.

עלינו לזכור שהישועות האמיתיות באות
ממרחקים. גם קרבת ה' נובעת ממרחקים.

זהו מרחק מוחלט ששורר בין אלוקות
אינסופית לחומר מוגבל ומצומצם.

ובכל זאת, באופן ניסי קבע ה' יתברך
ברחמיו, והמציא את המושג 'קרבת
אלוקים'. הוא המציא את האפשרות
שהאדם יהיה קרוב אליו, והוא גם
אפשר לישועה להגיע אל האדם למרות
המרחקים הבלתי נגמרים, ולהושיע אותו.

אבל העניין הזה יישאר תמיד כבלתי
נתפס.

פעם אתה קרוב ובאותה נשימה אתה
רחוק.

לרגע אחד הישועה כאן, ובמשנהו היא
בכלל בעולם אחר.

צריך ללמוד לחיות עם זה בלי להיבהל -
לעלות בהר ולראות את המקום מרחוק.

\\ גוט שבת

רעווא דרעוויין

בבית של סבא אני תמיד הנכד הכי טוב והכי רצוי -
בלי שום תנאי

מתיישר בחזרה.

אבל האמת היא, שהציור הרוחני של השבת
הוא קו שעולה ועולה ואינו יורד בחזרה. השבת
איננה דועכת.

האריז"ל מתאר את השבת כמו סולם עלייה
- מכניסת שבת ועד שיא השיאים בסעודה
שלישית.

אבל אנשים רבים מפסידים את השיא זה.
מתנהלים בו בסוג של 'מהיכני תיתי'.

הולכים לבית הכנסת, מתפללים מנחה,
ואומרים לעצמם: "טוב, נשארה עוד חצי שעה
עד צאת הכוכבים, אולי ניטול ידיים". חוטפים
משהו לאכול על בטן מלאה, ממלמלים את
הזמירות ובודקים בשעון האם כבר הגיע מוצאי
שבת.

זו טעות נוראית. כל מי שיש בו דעת, אמור
לנצל את הזמן הזה. למסור על זה נפש ממש. כי
זהו זמן יקר שביקרים.

באמצעות הזמן הקדוש הזה, ניתן לרומם את כל
השבוע. למשוך ולגרור את אור השבת פנימה
אל תוך החול. לגזול קצת זמן מימות החול
ולהקדיש אותו לשבת.

הזמן הזה מסוגל לחולל פלאות גם בנפש שלנו,
וחבל להפסיד אותו בתכנונים ומחשבות על מה
שיש לנו להספיק במוצאי שבת.

נו הולכים וקרבים אל סיומה של
השבת.

א

כבר דיברנו על צהרי יום השבת
- השעות האחרונות לקראת בין
הערביים.

בפרק זה הגענו אל השיא במידה מסוימת - זמן
מנחה. סעודה שלישית. רעווא דרעוויין.

תחילה נדבר על גדולת הזמן הזה, מתוך היבט
קבלי מסוים, ובהמשך נעבור לחלק המעשי,
ונבין עד כמה הדברים קשורים לחיים הפרטיים
של כל אחד מאתנו.

קו עולה

זמן עלות המנחה של שבת קודש, הוא קדוש
ועליון מאוד.

בעיניים ונפש ארציים, נדמה זמן סעודה
שלישית כמו סוף היום. עוד דקה חולפת השבת.
כבר מתחילים לשמוע את צפצופי המכוניות
ברחוב וצלצולי הטלפונים בבתים.

בהרגשה פשוטה, החוויה היא כמו דעיכה -
דמדומי השבת.

אם היינו צריכים לשרטט גרף רוחני של השבת,
ייתכן והיינו מציירים אותו כמו קו ישר שמתחיל
להתרומם בכניסת השבת, מגיע לשיאו ביום
השבת, והולך ושוקע עד מוצאי שבת, אז הוא

גוט שבת!

התהוות היום

הזמן של בין הערביים, הוא זמן קשה מאוד, גם מבחינה רוחנית. אך מצד שני הוא מסוגל מאוד.

חז"ל כבר אומרים, שאליהו הנביא בהר הכרמל, לא נענה אלא בתפילת המנחה.

תפילת מנחה היא תפילה מאתגרת. היא תמיד נופלת באמצע היום. באמצע העבודה. באמצע הריצה לתפוס את האוטובוס.

ולכן מובא בשם צדיקים, שגם אם קרה לאדם שהוא נאלץ לחטוף תפילת מנחה לפני השקיעה, עליו לדעת שהוא גורם נחת רוח עצומה למעלה עם התפילה הזו.

מדוע הזמן הזה קשה, לחוץ ועצבני כל כך? כי זו שעה של התגברות הדינים והצמצומים, כפי שכבר מובא בספרי הפנימיות.

אבל הסוד הגדול הוא, שהצמצומים הללו אינם לחינם, יש להם מטרה מאוד חשובה, ואפשר וכדאי לנצל אותה.

שעת המנחה היא בעצם השלב הראשון שבו מתחיל להתהוות היום הבא.

מדוע? כי ברמת העיקרון הזמן אמור היה להיות רצף אחד ארוך. יום שכולו ארוך. כמו שיהיה לעתיד לבוא: "יום אחד הוא ייודע להשם, לא יום ולא לילה".

אולם מחמת כל מיני סיבות שאין המקום להאריך בהן כעת, קבע הבורא יתברך את סדר העולם בזמן הזה ביחידות של ימים - יום ועוד יום ועוד יום.

אבל בכדי שיהיה עוד יום, מוכרחים צמצום. צריך לצמצם את האור של היום הזה, כדי שיווצר חושך שממנו יוכל להאיר היום הבא.

זאת אומרת, שהשלב הראשון של יצירת היום הבא, הוא בבין הערביים של היום הקודם. אז מתרחש צמצום האור.

וכפי שאנו יודעים, התגברות צמצום היא גם התגברות הדינים בעולם. ולכן מופיע בספרים הקדושים שלקראת ערב מתגברת מידת הדין בעולם. אולם המטרה שלה היא לא לכלות ולהזיק חלילה, אלא לייצר צורה. לצמצם ולהגביל, כדי שמחר יהיה עוד יום.

ולכן מי שמצליח להמתיק את הזמן הזה, יכול לפעול בו דברים עצומים.

כי היום עצמו, במידה מסוימת הוא כבר תוצאה - צורתו נקבעה כבר בתחילתו. אבל בשעת ההתחלה, בזמן בין הערביים של היום הקודם, אז הוא כור ההיתוך של היום, וזו הנקודה הכי משפיעה עליו.

אם לא נבהלים מהצמצום אלא ממתקים אותו, משפיעים באופן מובהק על יום המחר.

צמצום והמתקה

ואם כבר דברנו על צמצום, נסיף עוד כמה מילים.

יש בעולם שני מרכיבים יסודיים: אור וכלי, ושני המרכיבים הללו זקוקים זה לזה. אור בלי גבול, מבטל כל מציאות. אין אפשרות לשום מציאות כשהכל מלא אור. ומאידך, כלי בלבד ללא אור הוא חסר משמעות.

הדבר דומה לציור. אם נשפוך דיו בלי מידה, לא יהיה מקום לציור, הכל יתמלא בדיו. אומנות הציור היא לקחת דיו במידה וצמצום ולצייר את הצורה המדויקת.

המכחול בעצם מצמצם. במקום להשפיע דיו בלי מידה, הוא מגביל אותו לקו מסוים, מנקודה

הורים וסבא

כעת, אחרי שדיברנו על הזמן של בין הערביים באופן כללי, הגיע הזמן להיכנס קצת יותר פנימה, ולהתמקד בסעודה שלישית עצמה.

כפי שכבר הזכרנו רבות במהלך הסדרה, לאורך כל השבת ישנן עליות של כל העולמות וגם שלנו. והעליה הזו גודלת ככל שמתקדמת השבת - כלילה אנחנו אצל השכינה, בבוקר אצל פרצופי אבא ואמא, בשעת סעודה שלישית אצל פרצוף אריך אנפין, שהוא הכתר העליון הנקרא 'עתיקא קדישא'.

העלייה אל הכתר מסמלת המתקה מושלמת ומלאה. בכל מדרגה אחרת של הקדושה יש קצת דינים, והאדם מרגיש אותם בעצמו.

בדרך כלל היחסים שלנו הם אם פרצופי זעיר אנפין ונוקבא, קודשא בריך הוא ושכינתיה. בדרגה הזו אנו פועלים.

מעליהם יש את פרצופי אבא ואימא, שגם בהם יש דינים, בעיקר בפרצוף אימא (שהיא שורש הדינים), כמו במשל הגשמי, שכל הצמצומים והדאגנות של האדם נובעים מאימו החרדה עליו, דואגת לו ומחנכת אותו לזהירות.

אולם למעלה מהם, פרצוף אריך אנפין, הוא כמו דור אחד למעלה במשל הגשמי, כביכול כמו סבא. שם הכל מתוק וטוב. בלי שום דינים.

כמו ילד שהולך לבקר בבית סבו, ושם מותר לו כביכול הכל. שם תמיד יש סוכריות. שם הוא תמיד הכי טוב. זה לא מקום שמחנך כמו בית ההורים, זהו מקום מחבק.

גם בהנהגה הרוחנית יש דרגות שונות של הנהגות עם כל מיני רמות של דינים. אך למעלה מכולן יש את ההנהגה המתוקה של

לנקודה. אבל הצמצום הזה הוא מה שמאפשר את הציור.

באותה מידה, השפע והצמצום או האור והכלי, הם אלו שיוצרים את המציאות.

בלי צמצום אי אפשר להכיל את השפע, וממילא הוא חסר תכלית.

בכל יום הקב"ה שופך כביכול שפע מלמעלה, אבל בלי שלב הצמצום שמתרחש כאמור בבין הערביים של יום האתמול, לא הייתה אפשרות להתהוות יום חדש.

והאדם לפעמים חווה ומרגיש את התופעה הזו. הלחץ של לפני מנחה, איננו במקרה. הדינים מתעוררים אז כדי לצייר את העולם.

ותפילת מנחה מסוגלת להמתקת הדינים - לצייר את היום הבא במתיקות ונעימות.

ולכן כדאי מאוד לנצל את הרגעים הללו לפעולה רוחנית, אמירת תהילים, עשיית חסד, או כל פעולה חיובית אחרת. לא לפחד מהדינים. לא להיכנס ללחץ. אלא לתפוס את הזמן הזה, ולנצל אותו למשהו מועיל.

ואם כך הם פני הדברים בכל יום מימות השבוע, על אחת כמה וכמה בשבת קודש, שבה נמשך כל השפע של השבוע הבא. וממילא, בבין הערביים של שבת, מתרחש הצמצום שמצייר את כל השבוע הקרוב, וניתן להמתיק אותו.

כמו כן, בזמן רעווא דרעווין אנו מקבלים את הכוח להמתיק את כל צמצומי בין הערביים של משך השבוע הבא.

ולכן חשוב מאוד לנצל את הזמן הקדוש הזה, ולא לתת לו לחמוק בין האצבעות שלנו.

גוט שבת!

נצרך, אבל לא פה. פה יש רק את העניין של הרצון - אני רוצה את הילד הזה.

זה מקום שאי אפשר לאכזב אותו, כי הרצון הזה לא מתורגם למטלות ודרישות ספציפיות. זה רצון בפני עצמו.

קשה לנו לקלוט שיש כזה מושג, בפרט כלפי שמיא, אבל הוא קיים. רצון טהור. למעלה מכל דרישה ותנאי.

פתאום יש המתקה. פיוס בכל העולמות. פתאום מקבלים אותך כפי שאתה. לא כדי להישאר במצב שלך, אלא כדי לתת לך צ'אנס חדש.

הארת הרצון אומרת לנו: יהודי, אתה שווה בפני עצמך.

אנו חיים יותר מידי זמן בעולם עם שאלה קבועה שמלווה אותנו: האם אני בסדר או לא בסדר? אבל שוכחים שעמוק יותר מהשאלה הזו יש נתון הרבה יותר בסיסי: רוצים אותך.

לפעמים נדמה לנו שבשביל שמישהו יזרוק עלינו מבט שם מלמעלה, אנו צריכים לעשות מעשה של מסירות נפש גמורה.

אבל בזמן הזה של סעודה שלישית, זו ההזדמנות שלנו לחוות את הרצון של השם בנו. הוא רוצה אותי כפי שאני. אני בן אהוב.

וכשאנו מרגישים אהובים ורצויים, פתאום אנו מגלים גם שאנחנו אוהבים ורוצים.

הארת הרצון מלמעלה מגלה בנו את הרצון הפנימי שלנו למטה.

הוא רוצה בי ואני רוצה בו - רעווא דרעווין.

הסבא. ושם מאירה הארת הרצון - הכל רצוי וטוב. רק סוכריות. אין שם מימד של חינוך.

בסעודה שלישית אנחנו עולים למקום הזה, עולים לסבא. אנו מגיעים למקום של רצון בלבד. רק טוב.

הארת הרצון

אולם קורה שם עוד משהו נפלא. יש תהליך של המתקה. ההנהגה העליונה שנקראת 'עתיקא', ממתיקה את ההנהגה הנמוכה יותר שנקראת 'זעיר אנפין'.

בזמן סעודה שלישית, העיניים העליונות הטובות, מסתכלות בכל העיניים התחתונות יותר וממתיקות אותן. אלו רק משלים כמובן. זה ממתיק את כל דרגות, ההסתכלות בכל העולמות כולם.

במשל הגשמי זה כמו שההורים המחנכים שומעים את המחמאות והרצון של הסבא, ואומרים: "אם סבא אומר שהילד שלי טוב, אז כנראה הוא באמת טוב". זו נקראת המתקה.

כמו סבא שקורא לאבא לצד ואומר לו: תשמע, גם אני גידלתי אותך, גם אתה היית כזה. ואז האבא מבין שהילד בסדר. הסבא המתיק אותו.

כמובן שאנו מדברים בשפה של משלים, אבל כך מופיע בדברי האריז"ל שהעיניים הרוחניות התחתונות יותר מסתכלות כלפי מעלה, ויש עיניים מלמעלה שמסתכלות עליהן וממתיקות אותן.

ובתרגום לעולם שלנו, הכוונה היא, שבדרך כלל אנחנו נמצאים במצב בו בודקים אחרינו מלמעלה ושופטים אותנו.

אבל יש זמן, שאנחנו מגיעים למקום של הרצון שברצונות. שם כל הצורך לחנך לא קיים. זה

\\ מדברים איתנו

מי אני ומה שמי?

קוראים יקרים, סדנת ההתבודדות המופלאה 'תדבר איתנו', יוצאת למחזור נוסף

קשה לסכם בכתב את החוויות המרגשות שחווינו, התובנות הפנימיות שקנינו, האופקים החדשים שנפתחו בפנינו.

אז להלן רק כמה טעימות, מתוך מה שחווינו במחזור הקודם – קולות מתוך הסדנה

הרב גבירצמן: חברים, אחרי שדיברנו על העניין בעל פה, עכשיו כל אחד יפתח את המכתב שהוא כתב לקדוש ברוך הוא ויקרא בו בנחת.

שימו לב למשפטים בהם הכתיבה שלכם נתקעה;

למילים בהם הרגשתם מוזר או לא בנוח;

למקומות בהם התחשק לכם אולי לכתוב משהו אחר, אבל לא אפשרתם לעצמכם.

נסו להבין מי הדמות שכתבה את המילים?

מתוך איזה כובע שלכם, כתבתם אותו?

האם זה היה ה'מחנך המבקר', או אולי ה'מבוגר האחראי'?

האם פתאום קפץ לכם ה'צופה הציני', או משהו אחר מתוך אותם טיפוסים עליהם דיברנו?

סמנו לעצמכם את המשפטים שבהם אתם מרגישים שחבשתם את אחד מהכובעים.

עדיין אל תנסו לפתור את זה. רק תשימו לב.

בהמשך נעשה שימוש נוסף במכתב הזה, וגם נעבוד יחד על הדרך להשתחרר מהכובעים הללו.

הציבור קורא ומסמן לעצמו בשקט, אך פתאום נשמע קול מתפרץ:

ראובן: אבל הרב, איך כל זה קשור להתבודדות? למה זה כל כך חשוב?

הרב גבירצמן: חברים, שמעתם את השאלה של ראובן. יש משהו שרוצה לענות לו?

בליל קולות נשמע ברקע:

קול א': בשביל להתבודד נכון, אתה צריך להיות אתה!

קול ב': הכובעים הללו חוסמים לך את הדיבור!

קול ג': מה אתה מדבר? אני עכשיו קלטתי שאני לא מצליח להתבודד, רק בגלל הכובע של העורך החשאי'.

הרב גבירצמן: חברים, בואו נעשה סדר.

אם במפגש הראשון עסקנו בעצם המושג פגישת, ואת המפגש הקודם הקדשנו לשאלה עם מי אני נפגש. אז השלב הבא בו אנו עוסקים כעת, הוא: מי הוא זה שנפגש.

בשביל לדבר עם השם יתברך שיחה אמיתית וקולחת, אנו צריכים להשתחרר מכל מיני דמויות שאנו סוחבים על עצמנו.

אלו דמויות שנוצרו בנו. לפעמים מתוך חוויות העבר, לפעמים זה סוג של אופי.

אבל זה לא אנחנו.

המטרה שלנו היא, שבסוף המפגש הזה, נצליח בסייעתא דשמיא למצוא את הדרך להגיע אל מי שאנחנו באמת.

אל הדימוי האמיתי שאמור ל;היות לנו בהתבודדות.

אבל יש לנו עוד דרך ארוכה.

כעת נתפצל שוב לקבוצות מיקור, ושם נלבן בינינו את מה שעלה עד כאן בינתיים.

המדריכים מחלקים את הציבור לקבוצות קטנות.

דיבורי אמת.

עיניים דומעות.

חיוכים רגועים.

משהו חדש נפתח.

מעוניינים לשמוע עוד, לעבוד על הנקודות הללו, לחוות אותן, להתקדם איתן?

אתם מוזמנים בשמחה!

הזדרזו להירשם לסדנת ההתבודדות 'תדבר איתו'

פרטים בגב העלון

הדבר איתנו 2

אמנות ההתבודדות מבפנים

סדנה מעשית לפיתוח
ושכלול השיחה האישית שלך
עם השם - מהלב, ובלי פילטרים.

עם המשפיע הרב דוד גבירצמן שליט"א

המפגשים משלבים לימוד חוויתי
אימון והפנמה, דיון קבוצתי,
שאלות ותשובות - לדיקת התהליך,
כל אלו בליווי אישי אווירה שקטה
וקבוצה איכותית

מרתקים ומדויקים בהם נחוזה ונתרגל:
יצירת שיח פנימי ומרגש עם עצמך ועם השם
שחרור רעשים ומחסומים פנימיים
חיבור מחודש לקול ולשקט הפנימיים
בניית שגרת התבודדות אישית

6

מפגשים

מתאים

למי שלא התנסה מעולם
בחווית ההתבודדות
וגם למי שמעוניין
לשדרג אותה

חיבור מחודש לעצמך
- לא דרך אחרים

תחושת התכוננות וחיות
בכל תחום בחיים

הרגל של שיחה יומית
פנימית - אותנטית ועמוקה

כלים לפריצת דרך במצבי
תקיעות רגשית ומחשבתית

מה יוצא
לך מזה?

ניסויים

פשוט לחיות עם השם

מחיר הסדנה 1690 ₪

מחיר מוזל 1600 ₪

לנרשמים עד יום שני י"ט חשוון 10/11

פתיחה: יום שני כ"ו חשוון 17/11

מיקום שקט: סמוך ליער

מיועד לגברים מגיל 20+

מספר מקומות מוגבל

לפרטים והרשמה: 054-8-566-566